

Panium – Nummer atten

Tre Gange 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Vi vil nu behandle nogle af implikationerne af vers tolv i Daniel elleve og derefter indføje de tre linjer på »250« år i historien i vers elleve til femten, som blev opfyldt ved slaget ved Panium i 200 f.Kr. Linjen på »250« år, som begyndte i 457 f.Kr., ender i 207 f.Kr. midt i den periode, der begynder med slaget ved Raphia og ender med slaget ved Panium. De »250« år i Neros linje ender med Konstantins tretrins-historie, repræsenteret ved årene 313, 321 og 330. De »250« år for De Forenede Stater ender den 4. juli 2026.

Neros linje repræsenterer historien om prøvetiden for dyrets billede, først i De Forenede Stater og dernæst i verden. Linjen fra 457 f.Kr. placerer Trump på et militært midtpunkt mellem to slag. Den periode, der udstrækker sig fra 1776, markerer også et midtpunkt for Trumps endelige præsidentskab. For at placere disse linjer på deres rette plads vil vi først behandle vers tolv og Ruslands og Putins undergang. Dernæst de tre linjer på „250“ år, og derefter linjen for det hasmonæiske dynasti. Når disse linjer er på plads, vil vi bringe Peter i overensstemmelse med Panium. Når disse linjer er på plads, bør vi være i stand til at erkende, hvordan budskabet fra 18. juli 2020 skal korrigeres og forkyndes, og at det er budskabet i Joels Bog.

Kong Uzzija af Juda og Ptolemæus, konge af Egypten

Den historie, som opfyldte vers elleve i slaget ved Raphia, stemmer overens med kong Uzzijas historie. Da Esajas bliver rensat og bemyndiget til at forkynde budskabet om den sene regn, kom hans kald i det år, da Uzzija døde.

I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og hans slæb fyldte templet. Esajas 6:1.

Uzzijas død blev forudgået af det oprør, han gav udtryk for, som svarede til og stemte overens med Ptolemæus' oprør umiddelbart efter sejren i slaget ved Raphia. Uzzija og Ptolemæus er symboler på en sydens konge, hvis hjerte er blevet hovmodigt opløftet, og som gør oprør ved at søge at forene sin statslige myndighed med kirkelig myndighed. Da Uzzija forsøgte at forene kirke og stat, var spedalskheden på hans pande et forbillede på dyrets mærke.

Og den tredje engel fulgte dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, da skal han også drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harme bæger; og han skal pine med ild og svovl for de hellige engles øjne og for Lammets øjne. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ingen hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og hver den, som tager dets navns mærke. Åbenbaringen 14:9–11.

Uzija repræsenterer dernæst en gradvis død fra tidspunktet for sit oprørske forsøg på at forene kirke og stat. Dernæst repræsenterer han et svækket medregentskab med sin søn i elleve år. Uzija levede i elleve år efter sit oprør. Begyndelsen på hans oprør symboliserer søndagsloven, hvor kirke og stat forenes, og dyrets mærke håndhæves. Elleve år senere døde han, hvilket repræsenterer afslutningen på hans regering som konge over det sydlige rige Juda, som var det herlige land, hvilket er Amerikas Forenede Stater.

I profetisk relation til Ptolemæus repræsenterer Uzzija Juda, det herlige land og frafaldent protestantisme, hvorimod Ptolemæus repræsenterer Egypten, som er dragemagten, hvis religion er spiritualismen. Når de to konger betragtes som parallelle linjer, ophører Uzzija med at være en illustration af det herlige land, og sammen bliver de et symbol på to nationer. Egypten og Juda er symboler på spiritualismens og den frafaldne protestantismes religioner. De er et symbol på staten og kirken. Det statshåndværk og det kirkehåndværk, som de repræsenterer, når de er forenet som ét symbol, rummer to nationer, således som mederne og perserne var det, således som Frankrigs Egypten og Sodoma var det, således som De Forenede Staters republikanske og protestantiske horn er det, således som Israels og Judas nordlige og sydlige riger var det, såvel som det hedenske Rom og det pavelige Rom. Som et symbol på to riger er de profetisk knyttet sammen ved templet i Jerusalem, hvor både Uzzija og Ptolemæus søgte at ofre i templet i Jerusalem. To nationer, som begge gør oprør ved den samme helligdom.

Det er vigtigt at bemærke, at begge kongers oprør stod i relation til templet i Jerusalem, som er et symbol på det tempel, hvor Daniel så Kristus i kapitel ti. Begge disse kongers historier falder sammen ved den ukrainske krig, og derved begynder de deres vidnesbyrd i 2014. De blev begge ophøjet ved militære sejre, fremstillet ved slaget ved Rafia i vers elleve. Rafia markerer grænselandet for det sjette rige i Bibelens profeti og søndagslovens trefoldige forening. Det er også grænsen for overgangen fra den kæmpende menighed til den sejrende menighed.

Efter 2014 bekendtgjorde den rigeste konge sin hensigt om at stille op til præsidentembedet i 2015. I 2020 modtog den rigeste konge, som repræsenterede det republikanske horn, sit dødelige sår, som senere skulle blive lægt. I 2022 eskalerede den ukrainske krig. Trump vendte derefter tilbage i opfyldelse af vers tretten ved valget i 2024. I juli 2023 lød en røst i ørkenen. Den 31. december 2023 blev det protestantiske horn genoprejst, ligesom det republikanske horn blev det ved valget i 2024, da Trump vendte tilbage, og derpå endte grundvolden i prøven i 2025 med templets prøves ankomst.

1989

De sandheder, som blev åbnet i 1989, var todelte. De profetiske paralleller i reformbevægelserne og de sidste seks vers i Daniel elleve blev åbnet på samme tid. Der er visse profetiske regler, som blev anvendt til at fastslå det indledende budskab i vers fyrre. Nogle af disse selvsamme sandheder er nu nøglen til den skjulte historie i netop det samme vers, hvor disse profetiske juveler blev opdaget. Jeg vil give jer et eksempel.

I 1989 fandtes der ingen samlet forståelse i adventismen af, hvad de sidste seks vers i Daniels Bog repræsenterede. Denne mangel på enhed var dobbelt. Der var ingen konsensus om versenes

betydning. De, som bekendte at have forståelse af versene, fremsatte menneskelige forestillinger sammenblandet med den frafaldne protestantismes og katolicismens teologi, den førstefødselsretlige arv, de havde modtaget fra deres forfædre fra oprøret i 1863, da de opfyldte den ulydige profets rolle ved Jeroboams grundlæggende oprør. Disse enkelte forestillinger om, hvad versene var, var i bedste fald private fortolkninger. Deres opfattelser af versene var enten i modstrid med den grundlæggende profetiske anvendelse og ofte i modstrid med selve den præmis vedrørende versene, som de selv identificerede.

Det, vi så i versene, var en sammenhengende forståelse av alle seks vers. Det var den sammenheng i budskapet, vi så, som oppmuntret meg til å legge frem min forståelse, selv når jeg visste at hele adventismen forkastet det jeg forstod. Det vi forstod av disse versene, ble først utgitt i 1996, og den forståelsen som der ble fremlagt, er bare blitt sterkere etter hvert som tiden har skredet frem gjennom tretti år!

Hvis man betrakter den allerførste henvisning i tidsskriftet *The Time of the End*, finder man *Testimonies*, bind 9, side 11. Fem år før 9/11 begynder tidsskriftet med 9/11. En af de forståelser, som opmuntrede mig, var erkendelsen af, at ved »endetiden« i vers fyrre var kongen i nord og kongen i syd åndelige, ikke bogstavelige magter. På det tidspunkt vidste jeg allerede, at søster White sagde, at Daniels og Åbenbaringens bøger er den samme bog, og at den samme profetiske linje, som findes i Daniel, bliver videreført af Johannes i Åbenbaringen. Jeg havde fundet, at i Åbenbaringen elleve, som blev opfyldt i historien omkring endetiden i 1798, lærer søster Whites kommentar til kapitlet tydeligt, at Frankrig var det åndelige Egypten, og hun var lige så tydelig om, at i Åbenbaringen sytten var skøgen på dyret det åndelige Babylon.

Søster Whites identifikation af disse to magter findes i *The Great Controversy*, og disse bemærkninger sammenknytter Johannes' og Daniels vidnesbyrd. Definitionen af sydens konge i Daniel kapitel elleve er den magt, som behersker Egypten, og nordens konge er den magt, som behersker Babylon. Når Bibelen og Profetiens Ånd virkede sammen for at stadfæste en sandhed ved at føre Daniel og Åbenbaringen sammen for at bevise pointen, var det noget, jeg aldrig kunne overgive til nogen vildledt teolog eller vildledt selvbestalt leder af en selvunderstøttende tjeneste.

At forstå Ptolemæus og Uzzija som symboler på slaget ved Rafia og det efterspil, der indtræffer, efter at deres hjerter ophøjes, er at lade sig styre af den kendsgerning, at Ptolemæus repræsenterer dragemagten, som besejrer Roms stedfortrædende magt, blot for selv at tabe til den stedfortrædende magt, som havde besejret Ptolemæus i vers ti og i 1989. De historiske sondringer er tilsigtede og vigtige.

Uzzija modtager dyrets mærke, når han forsøger at sammenføre kirke og stat; Uzzija er det herlige land, og det herlige land var et hovedargument i begyndelsen af budskabet i 1989. Er det herlige land De Forenede Stater, eller er det Syvendedags Adventistkirken? De, som dengang fastholdt den fejlagtige opfattelse, at det herlige land er Adventistkirken, sammen med enhver, der stadig gør det, ville hævde, at det herlige hellige bjerg i vers femogfyrre tydeligvis var Guds kirke, og derfor betød det for dem, at et bjerg og et land var det samme symbol. Almindelig menneskelig tankegang, formoder jeg.

Uzzija er det herlige land, og Ptolemæus er Egypten. Uzzija, som det herlige land, har protestantismens og republikanismens to horn. Ptolemæus' politiske manifestation er kommunismen og dens forskellige former, og Ptolemæus' religiøse manifestation er spiritualismen og dens forskellige former. Et kendetegn ved dragemagten er, at den er et forbund, men den falske profet, som er det herlige land, er en enkelt nation med to horn.

Daniel 11, vers 40, fastslog, at De Forenede Stater var pavedømmets stedfortrædende magt, da Sovjetunionen blev fejjet bort i 1989. Denne sandhed stemmer overens med rollen som det tohornede jorddyr i Åbenbaringen 13, for de to bøger er de samme.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt i dets nærvær og får jorden og dem, som bor derpå, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår blev lægt. Åbenbaringen 13:11, 12.

Åbenbaringen tretten identificerer De Forenede Stater som pavedømmets stedfortrædende magt, for jorddyret „udøver hele den“ magt, som dyret fra havet havde, og som kom „foran det“. I vers to havde dragen, det hedenske Rom, givet pavedømmet dets kraft, sæde og store myndighed. Ordet, der oversættes med „kraft“, betyder kraft, men i vers tolv er det et andet ord, som oversættes med „magt“, og som betyder „delegeret myndighed“.

Amerikas Forenede Stater er pavedømmets stedfortrædende magt, som er blevet forbilledliggjort ved det hedenske Rom, der gav pavedømmet sin militære og økonomiske støtte, således som det er fremstillet i vers to. Herved forbilledliggjorde det hedenske Rom Amerikas Forenede Stater, som også ville give sine »stridsvogne, skibe og ryttere« til at udføre pavedømmets beskidte arbejde.

Da de tre slag i vers ti, elleve og femten blev opfyldt i historien, var Antiochus Magnus til stede ved hvert slag. Dette faktum identificerer, at den magt, som er repræsenteret i de tre slag, er en stedfortrædende magt for dyret, for det er altid Antiochus, og Antiochus var i 1989 Amerikas Forenede Staters stedfortrædende magt.

De tre slag, der fører frem til søndagsloven i vers seksten, bærer Alfas og Omegas signatur, og også sandhedens struktur. Det er De Forenede Stater i det første slag og det tredje slag, hvilket identificerer en alfa og omega i det første og sidste slag. De tre slag, der fører frem til søndagsloven i vers seksten, bærer også sandhedens signatur. Nazitysklands stedfortrædende magt, Ukraine, er slaget i midten, som repræsenterer oprøret ved det midterste vejmærke i rammen for det hebraiske ord sandhed. De tre slag repræsenterer 1989 frem til søndagsloven, hvilket betyder, at de repræsenterer den „skjulte historie“ i vers fyrre.

Vers elleve i Åbenbaringen elleve identificerer 2023 som det tidspunkt, hvor begge horn genopstår. Daniel elleve, vers elleve, identificerer netop den samme historiske periode. Den indre profetiske linje og den ydre profetiske linje er på linje med hinanden i 2023. Den indre linje er den „ting“, Daniel forstod, og den ydre linje er det „syn“, han forstod.

Den tempelprøve, som Daniel illustrerer, begyndte på den toogtyvende dag, og toogtyve år efter 9/11, hvilket er det tidspunkt, hvor Esajas trådte ind i templet, fører dig til 2023. Esajas identificerer Uzzijas død efter at have levet med spedalskhed i elleve år ved 9/11. Arbejdet med at

opføre templet består først i at lægge grundvolden og derefter i at rejse templet og anbringe slutstenen, hvilket derpå leder til den tredje lakmusprøve, repræsenteret ved basunernes fest i linjen i Tredje Mosebog treogtyve. Det indre arbejde med det evige evangelium fuldbyrdes under den ydre linjes historie. I vers elleve er Putin blevet forbilledliggjort ved Ptolemæus, og kong Uzzija frembyder et andet vidne til illustrationen af sydens konge, som ophøjes gennem militær succes, og som derefter forsøger at indsætte sig selv i religionens område.

Og kongen i syd skal ophidses til vrede og drage ud og stride mod ham, nemlig mod kongen i nord; og han skal opstille en stor skare, men skaren skal gives i hans hånd. Og når han har bortført skaren, skal hans hjerte ophøjes; og han skal nedkaste mange titusinder, men derved skal han ikke blive styrket. Daniel 11:11, 12.

Uriah Smith behandler Ptolemæus Philopators historie og hans forsøg på at frembære ofre i Jerusalems tempel.

„Ptolemæus manglede den klogskab, der skulle til for at drage god nytte af sin sejr. Havde han fulgt sin fremgang op, ville han sandsynligvis være blevet herre over hele Antiochos' rige; men tilfreds med blot at fremsætte nogle få trusler og nogle få trusselstilkendegivelser sluttede han fred, for at han kunne hengive sig til uafbrudt og uhæmmet tilfredsstillelse af sine dyriske lidenskaber. Således blev han, efter at have besejret sine fjender, overvundet af sine laster, og idet han glemte det store navn, som han kunne have grundlagt, tilbragte han sin tid i gilder og utugt.“

„Hans hjerte blev hovmodigt ved hans fremgang, men han var langt fra at blive styrket derved; for den vanærende brug, han gjorde deraf, fik hans egne undersåtter til at gøre oprør imod ham. Men hans hjertes hovmod kom især til syne i hans forhold til jøderne. Da han kom til Jerusalem, bragte han dér ofre og var meget ivrig efter at gå ind i templets allerhelligste, i strid med dette steds lov og religion; men da han, skønt med stor vanskelighed, blev holdt tilbage, forlod han stedet brændende af vrede mod hele jødernes folk og indledte straks imod dem en frygtelig og ubønhørlig forfølgelse. I Alexandria, hvor jøderne havde boet siden Alexanders dage og nydt de mest begunstigede borgeres rettigheder, blev fyrre tusind ifølge Eusebius, tres tusind ifølge Hieronymus, dræbt under denne forfølgelse. Egypternes oprør og nedslagtningen af jøderne var bestemt ikke egnede til at styrke ham i hans rige, men var snarere tilstrækkelige til næsten fuldstændigt at ødelægge det.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ptolemæus Filopators militære sejr ved Raphia i 217 f.Kr. styrkede ikke Ptolemæus, men den bevirkede, at »hans hjerte blev hovmodigt«. Sejr i den ukrainske krig vil ikke styrke Putin, men den vil »ophøje hans hjerte«, ligesom militær fremgang fik kong Uzzija til at ophøje sit hjerte.

Og Uzzija gjorde for hele hæren skjolde og spyd og hjelme og brynjer og buer og slynger til at kaste sten med. Og han gjorde i Jerusalem krigsmaskiner, opfundet af kyndige mænd, til at være på tårnene og på brystværnene, for dermed at skyde pile og store sten. Og hans navn udbredtes vidt og bredt; thi han blev underfuldt hjulpet, indtil han blev stærk. Men da han var blevet stærk, hovmodede hans hjerte sig til hans undergang; thi han overtrådte imod Herren sin Gud og gik ind i Herrens tempel for at tænde røgelse på røgelsesalteret. 2 Krønikebog 26:14–16.

To sydlige konger, hvis hjerter var ophøjede på grund af militære sejre, forsøgte at gå ind i det samme tempel og frembære et offer, hvilket kun en præst havde lov til at gøre. I begge tilfælde modsatte præsterne sig de stolte kongers forsøg på at gøre dette. Den ene konge iværksatte derefter en gengældelsesaktion mod jøderne, og den anden blev slået med spedalskhed i panden.

Og præsten Azarja gik ind efter ham, og med ham firs af Herrens præster, tapre mænd. Og de stod kong Uzzija imod og sagde til ham: Det tilkommer ikke dig, Uzzija, at tænde røgelse for Herren, men præsterne, Arons sønner, som er helligede til at tænde røgelse. Gå ud af helligdommen; for du har handlet troløst, og det skal ikke blive dig til ære fra Herren Gud. Da blev Uzzija vred og havde et røgelseskar i hånden for at tænde røgelse; og mens han rasede mod præsterne, brød spedalskheden frem på hans pande for præsternes øjne i Herrens hus, ved siden af røgelsesalteret. Og ypperstepræsten Azarja og alle præsterne så på ham, og se, han var spedalsk i panden; og de drev ham straks ud derfra; ja, han skyndte sig også selv med at komme ud, fordi Herren havde slået ham. Og kong Uzzija var spedalsk til sin dødsdag og boede i et afsondret hus som spedalsk; for han var udelukket fra Herrens hus. Og hans søn Jotam stod over kongens hus og dømte landets folk. Men Uzzijas øvrige gerninger, de første og de sidste, blev nedskrevet af profeten Esajas, Amoz' søn. 2 Krønikebog 26:17–22.

I 2014 iværksatte Europas globalister og Obama-regimet en farverevolution mod nationen Ukraine. I 2022 indledte Rusland en invasion, som i sidste ende vil føre til en sejr for Putin og Rusland; repræsenteret ved Ptolemæus og Uzzija, sydens konger. Vers tolv siger, at efter Putins sejr, »skal hans hjerte ophøjес; og han skal nedkaste mange titusinder: men han skal ikke styrkes derved.« Historien optegner derpå hans riges gradvise undergang.

Det gradvise forfald førte til hans død, og da Antiochos den Store gengælder sit nederlag ved Raphia, stod Antiochos ikke længere over for Ptolemaios Filopator; Antiochos konfronterede da et lille barn, som på det tidspunkt var Egyptens hersker. Et barn er et symbol på den sidste generation, så på ét plan er den barnekonge, som Antiochos besejrer ved Panium, den sidste generation af sydens rige. På det praktiske plan repræsenterer barnekongen svaghed i forhold til Antiochos' styrke.

„Freden, som blev sluttet mellem Ptolemæus Filopator og Antiochus, varede i fjorten år. Imidlertid døde Ptolemæus som følge af umådehold og udskejelser og blev efterfulgt af sin søn, Ptolemæus Epifanes, et barn på dengang fire eller fem år. Antiochus havde i samme tidsrum undertrykt oprør i sit rige og bragt de østlige egne til lydighed og ordnet dem; og da den unge Epifanes besteg Egyptens trone, havde han frihed til at foretage sig hvad som helst. Da han anså dette for en alt for gunstig lejlighed til at lade den gå fra sig uden at udvide sit herredømme, samlede han en vældig hær, „større end den forrige“ (for han havde samlet mange styrker og erhvervet store rigdomme på sit østlige felttog), og drog ud imod Egypten i forventning om let at sejre over spædbarnskongen. Hvordan det lykkedes ham, skal vi straks se; thi her indtræder nye forviklinger i disse rigers anliggender, og nye aktører føres ind på historiens scene.“ Uriah Smith, Daniel og Åbenbaringen, 255.

Kongen i Syd

At skitsere Ruslands sidste skridt er at skitsere den profetiske konge af sydens sidste skridt. Et profetisk kendetegn ved den åndelige konge af syden, som fremstod i den profetiske historie ved endens tid i 1798, er den måde, hvorpå den kommer til sin ende. Det er også et profetisk kendetegn ved kongen af Norden og den falske profet. Hver af de tre magter, som fører verden til Harmagedon, har afslutninger, som er specifikt identificeret i Guds Ord. Hvad end der sker med Putin og Rusland, vil være blevet forudskygget af tidligere linjer om kongen af syden.

Eksemplerne på den åndelige sydkonges undergang blev forbilledligt fremstillet ved undergangen af den første åndelige sydkonge, som var det ateistiske Frankrig i revolutionsperioden. Det sydlige riges undergang omfatter den sydlige konges undergang. Napoleons undergang svarer til Frankrigs undergang og stemmer overens med undergangen for det næste rige i syd, som var Rusland. Rusland som den moderne sydkonge begyndte med revolution, ligesom Frankrig som sydkongen begyndte med revolution.

Revolution er et kendetegn ved dragen, som er symbolet på sydens konger. Dragen, det primære symbol på sydens konge, er Satan, og idet han forsøger en revolution ved slutningen af årtusindet, falder ild ned fra himmelen og fortærer ham. Hans oprør i himmelen i begyndelsen var alfaen på hans oprør ved afslutningen af årtusindet.

I 1798 indtog Frankrig profetisk tronen som den åndelige sydens konge under den franske revolution. Denne revolution skyllede gennem Europas nationer og nåede til sidst frem til den russiske revolution, som hurtigt blev efterfulgt af den bolsjevikiske revolution i samme år.

Den Russiske Revolution i 1917 bestod af to hovedtrin: Februarrevolutionen (som styrtede det tsaristiske monarki, afsluttede enevælden og etablerede en provisorisk regering midt i en periode med dobbeltmagt sammen med sovjetterne) og Oktoberrevolutionen (også kaldet den bolsjevikiske revolution, hvor bolsjevikkerne under Lenin greb magten ved et kup, hvilket førte til etableringen af sovjetisk styre og vejen til socialisme/kommunisme).

I historiske analyser og revolutionær teori (særligt ud fra marxistiske perspektiver som Trotskijs, Luxemburgs og andres, der drager paralleller) opfattes den Franske Revolution (1789–1799) ofte som et typisk eksempel på eller som noget, der tilvejebringer et skema for de russiske begivenheders forløb. De to trin i den Franske Revolution, som typificerede disse russiske faser, er:

- Den indledende moderate/konstitutionelle fase (omtrent 1789–1792), som svarer til Februarrevolutionen. Denne franske fase begyndte med stormen på Bastillen, sammenkaldelsen af Generalstænderne/Nationalforsamlingen, afskaffelsen af feudale privilegier, Erklæringen om Menneskets Rettigheder og etableringen af et konstitutionelt monarki under girondinerne og moderate reformatorer. Den styrtede det absolutte monarki, men bevarede elementer af borgerligt/liberalt styre og dobbelte/omstridte magtstrukturer (f.eks. mellem Forsamlingen og det fortsat bestående monarki). På lignende vis gjorde februar 1917 ende på tsarismen, men førte til en borgerlig provisorisk regering og dobbeltmagt sammen med sovjetterne.
- Den radikale/jakobinske fase (omtrent 1792–1794, herunder oprettelsen af Den Første Republik, henrettelsen af Ludvig XVI og Terrorvældet under Robespierre og

jakobinerne/Komitéen for Offentlig Sikkerhed) svarer til Oktoberrevolutionen (den bolsjevikiske). Jakobinerne tilranede sig magten fra de mere moderate girondinere gennem radikal handling, erklærede en republik, undertrykte kontrarevolutionen og drev revolutionen frem mod en dybere samfundsmæssig omdannelse og et forsvar mod indre/ydre trusler. Dette afspejler, hvordan bolsjevikkerne styrtede den provisoriske regering, konsoliderede proletariatets herredømme/diktaturet af proletariatet og fremmede den revolutionære socialisme.

Disse paralleller understreger, hvordan revolutioner ofte følger et mønster: et indledende bredt oprør mod det gamle regime (ledet af moderate/borgerlige kræfter), efterfulgt af en mere ekstrem magtovertagelse fra radikale for at "redde" og uddybe revolutionen midt i krisen. Bolsjevikkerne selv trak bevidst på det franske eksempel og betragtede deres oktoberopstand som beslægtet med det jakobinske kup — nødvendig for at forhindre kontrarevolution og virkeliggøre revolutionens potentiale.

Denne typologi fremtræder i værker som Trotskijs Den russiske revolutions historie (som udtrykkeligt sammenligner dobbeltmagtsfasen i Rusland med lignende dynamikker i Frankrig) og Rosa Luxemburgs skrifter om begivenhederne i Rusland, hvor hun bemærker, at den russiske revolutions første periode (marts-oktober) følger de franske (og engelske) revolutioners skema, idet bolsjevikernes magtovertagelse svarer til jakobinernes opstigning.

Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen, og Napoleons undergang som den første åndelige sydens konge fulgte vejmærkerne ved revolutionens begyndelse og repræsenterede derved Sovjetunionens undergang.

Napoleons gradvise (trin-for-trin) undergang stemmer nøje overens med Sovjetunionens gradvise tilbagegang og sammenbrud i 1991 inden for den samme typologiske ramme, hvor den Franske Revolutions to faser foregreb den Russiske Revolutions stadier i februar og oktober 1917. Parallellen strækker sig videre ind i fasen efter den radikale konsolidering (bonapartismen) og dens uundgåelige opløsning. Dette udspringer både af generelle historiske mønstre og af marxistiske analyser (især Trotskijs i Den forrædt revolution og beslægtede værker), som behandler Napoleon som bonapartismens arketype: et stærkmandsregime, der opstår efter en revolutions radikale højdepunkt, balancerer mellem klasserne, bevarer revolutionens vigtigste strukturelle landvindinger (samtidig med at det undertrykker dens demokratiske drivkraft), opbygger et personligt/militær-bureaukratisk imperium, overstrækker sig og derefter lider et fasestruktureret sammenbrud, der fører til en delvis genoprettelse af den gamle orden.

Napoleons bonapartistiske opstigning er parallel med den stalinistiske konsolidering

Efter den jakobinske radikale fase og den thermidorianske reaktion (1794) følger det ustabile Direktorium (1795–1799); Napoleons statskup den 18. brumaire (1799) etablerer derpå Konsulatet og siden Kejserdømmet (1804). Han kodificerer og eksporterer den borgerlige revolutions landvindinger (Code Napoléon, ophøret af feudale privilegier, en stærk centraliseret stat), men underordner dem et autoritært styre, militær hæder og en ny elite.

Efter den bolsjevikiske/oktoberrevolutionære radikale fase og de tidlige sovjetiske eksperimenter sætter den bureaukratiske degeneration ind (især fra midten af 1920'erne). Stalins konsolidering besejrer Venstreoppositionen, gennemtvinger »socialisme i ét land« og skaber et politi-/militærbureaukratisk diktatur. Planøkonomien og den nationaliserede ejendom (oktobers kernevindinger) bevares, men forvandles til redskaber for en privilegeret kaste, mens internationalismen opgives.

I begge tilfælde bliver den revolutionære energi „fastfrosset“ og omdirigeret til statsmagt og ekspansion under en enkelt skikkelse eller et enkelt apparat (Trotskij kaldte udtrykkeligt Stalin-regimet en form for „sovjetisk bonapartisme“, nærmere Napoleons kejserdømme end konsulatet).

Det gradvise sammenbrud

Dette er den grundlæggende overensstemmelse—tilbagegangen er ikke én pludselig begivenhed, men en successiv række af erosioner, drevet af overudstrækning, indre modsætninger, militære hængedynd, tab af perifer kontrol, mislykkede reformer og endelig opløsning/genoprettelse.

Den napoleonske side (1812 til 1815)

- 1812: Katastrofal invasion af Rusland — Grande Armée (600.000 mand) decimeret af logistiske problemer, vinteren og modstand. Katastrofalt vendepunkt; enormt tab af prestige og mandskab.
- 1813: En koalition dannes imod ham; nederlag ved Leipzig („Folkeslagernes Slag“) – tab af tyske allierede og territorier; imperiet begynder at skrumpe.
- 1814: De allierede invaderer selve Frankrig; Paris falder; Napoleon abdicerer og sendes i eksil på Elba.
- 1815: Kort tilbagevenden (de Hundrede Dage), endeligt nederlag ved Waterloo; permanent eksil til Sankt Helena; Bourbonmonarkiet genoprettet (reaktionær tilbagerulning af revolutionens landvindinger, dog ikke fuldstændig — nogle juridiske og administrative ændringer bestod).

Sovjetisk side (1970'erne til 1991)

- Slutningen af 1970'erne–1980'erne: Økonomisk stagnation («zastoi» under Bresjnev), kroniske mangler, teknologisk efterslæb og et lammende våbenkapløb med USA/NATO — en systemisk overanstrengelse begynder at udhule økonomien.
- 1979–1989: Krigen i Afghanistan — Sovjets “Vietnam”; et sumpområde dræner ressourcer, moral og international anseelse (bemærk den ironiske parallel: Napoleon blev ødelagt i Rusland; USSR blev udblødt i et barskt, modstandsdygtigt krigsteater).
- 1985–1989: Gorbatsjovs reformer med perestrojka/glasnost (et forsøg på at “redde” systemet, ligesom visse sene napoleonske justeringer) blotlægger og fremskynder i stedet dets modsigelser; østblokkens satellitstater gør oprør og river sig løs (Berlinmuren falder den 9. november 1989, regimer kollapser over hele området i 1989–1990) — tabet af det “ydre

imperium”, nøjagtigt som Napoleons tab af allierede stater.

- 1990–1991: Interne nationalistiske kriser, republikker erklærer suverænitet; augustkuppet i 1991, iværksat af hardlinere, mislykkes spektakulært; Gorbatsjov træder tilbage den 25. december 1991; USSR opløses i 15 stater. En kapitalistisk restauration følger (Jeltsin-æraens chokterapi, oligarker, privatisering) — analogt med bourbonrestaurationen: førrevolutionære klasseelementer (eller deres ækvivalenter) vender tilbage og tilbageruller de fuldt udviklede revolutionære ejendomsforhold, samtidig med at visse administrative former bevares.

I begge tilfælde fragmenteres »imperiet« (det franske kontinentalsystem over for den sovjetiske østblok/COMECON-indflydelse) udefra og ind, det indre forfald tiltager, en afsluttende krise blotlægger hulheden, og de gamle samfundsmæssige kræfter gør sig atter gældende (monarki/kapitalisme). Bonapartismen viser sig uholdbar — en »pyramide i ligevægt på sin spids«, som Trotskij udtrykte det — fordi den beror på undertrykkelsen af revolutionens demokratiske basis, samtidig med at den forsvarer (men forvrænger) dens økonomiske basis under fjendtlige ydre pres. Det sovjetiske sammenbrud var i det lange perspektiv ikke »pludseligt«, men kulminationen på et fremadskridende indre forrådnelsesforløb, ligesom Napoleons imperium ikke forsvandt fra den ene dag til den anden, men eroderede gennem successive nederlag indtil restaurationen.

Frankrigs og Sovjetunionens begyndelse og afslutning stemmer overens med kong Uzzijas og Ptolemæus' vidnesbyrd. Ptolemæus IV Filopator vinder en afgørende sejr i slaget ved Rafia (217 f.Kr.) over kongen i nord (Antiochos III), men "han skal ikke styrkes derved" — han slutter fred i stedet for at udnytte fordelene, vender tilbage til luksus og selvophøjelse, og derefter besøger Ptolemæus Jerusalem efter sin triumf (ifølge beretningen bevaret i 3 Makkabæerbog 1–2). Da hans hjerte ophøjede sig, forsøger han at gå ind i det Allerhelligste og selv frembære offer — en handling af usurpation og trods mod den sande Gud. Han rammes ved guddommelig indgriben (lammelse), ydmyges og vender sig til forfølgelse af Guds folk. Hans regeringstid bliver derefter en tid med fremadskridende forfald: moralsk fordærv, indre oprør og tab af styrke indtil hans død. Dette er det nøjagtige spejlbillede af kong Uzzija (2 Krønikebog 26:16–21), hvis hjerte ophøjede sig efter militær fremgang, og som derefter gik ind i templet for at brænde røgelse (idet han tiltog sig præsternes embede) og blev ramt af spedalskhed i panden, hvilket var en offentlig, synlig dom. Fra da af levede Uzzija i isolation, afskåret fra Herrens hus, indtil døden — en langsom, dvælende bortgang snarere end øjeblikkelig ødelæggelse.

Begge er sydlige konger, hvis hovmod kommer til udtryk i en indtrængen i templet i Jerusalem, efterfulgt af en gradvis, nedbrydende afslutning i stedet for et øjeblikkeligt sammenbrud. Dette er den typologiske skabelon for enhver senere »sydens konge«.

1798: Frankrig bliver den åndelige Sydens konge

Ved „endetiden“ (1798) støder det ateistiske Frankrig (den magt, som netop havde manifesteret Ægyptens åndelige kendetegn — åben fornægtelse af Gud, som i Åbenbaringen 11,8) imod kongen i nord (pavedømmet) ved at tage paven til fange. Napoleon er den militære legemliggørelse af dette stød. Frankrig bærer sydens krone i 1798, fordi det ophøjer den samme ateistiske ånd, som det

gamle Ægypten legemliggjorde.

Men ligesom Ptolemæus ikke kunne »drage fuld fordel af sin sejr«, kunne den franske revolutions radikale fase ikke fastholde eller fuldt ud eksportere sine landvindinger. Sydens krone går videre, efterhånden som ateismens filosofi modnes og finder en ny statslig stemme.

Progressive lederskabssymboler: Napoleon til Lenin til Stalin

Disse tre er ikke tilfældige; de er gradvise ender — hver af dem repræsenterer et videre stadium i sydkongens bane mod sin egen langsomme opløsning. Napoleon — det første store symbol efter 1798. Sejrende i Egypten (det bogstavelige syd) overskrider han sine grænser (felttoget i Rusland i 1812 var en katastrofe), hvilket indleder en række tab for hans perifere rige, skridt for skridt (1813–1814), han lider det endelige nederlag (Waterloo 1815) og sendes i eksil to gange. Napoleon repræsenterer en gradvis, faseopdelt undergang — nøjagtig ligesom Ptolemæus og Uzzija.

Lenin greb kronen i Oktoberrevolutionen i 1917. Det bolsjevikiske „skub“ fortsætter krigen mod den gamle orden (herunder den religiøse magt). Men den radikale fase kan ikke stabiliseres; Lenins eget helbred svigter tidligt, og systemet begynder at bureaukratiseres.

Stalin, konsolidatoren (sovjetisk bonapartisme), ”fryser” revolutionen fast til et militær-bureaukratisk imperium, bevarer kernegevinsterne (nationaliseret økonomi, den anti-feudale parallel til Napoleons lovbog), men vender magten indad (udrensninger) og udad (ekspansion). Dog ophøjes hjertet i ateisme; systemet kan ikke i sandhed ”gøre fuld brug af sin sejr”. Overstrækning (Afghanistan som parallel til Napoleons Rusland), stagnation, mislykkede reformer (perestrojka var det sidste desperate forsøg), tab af satellitstater (1989–90 = tab af ”allierede”) og den endelige opløsning (1991).

Sovjetunionens sammenbrud var ikke pludseligt — det var gradvist, netop som Napoleons kejserrige smuldrede trin for trin, og som Ptolemæus’ og Uzzijas regeringer visnede hen efter deres øjeblik af tempel-stolthed. Sydens „åndelige“ konge (ateismen i regeringsform) modtog sin egen langvarige dom: udhulet indefra, ude af stand til at opretholde løgnen, fejet bort i modbevægelsen fra nordens konge (pavedømmets genopståen i tomrummet).

Den Franske Revolution (to trin) er et forbillede på den Russiske Revolution (februar og oktober/bolsjevikisk). Napoleonsk bonapartisme og gradvis undergang er et forbillede på stalinistisk konsolidering og Sovjetunionens gradvise undergang. Alt dette er den moderne udfoldelse af linjen om sydens konge i Daniel 11, fra Ptolemæus’ nederlag ved Rafia og tempelhovmod, gennem Uzzijas identiske synd og langsomme endeligt, til Frankrig i 1798 og dets ateistiske arvtager (Lenin–Stalin-æraen), som ikke kunne styrke sig ved sine sejre.

Lenin, den radikale grundlægger eller magtovertager (parallelt med jakobinernes/bolsjevikernes magtopstigning; »skubbe«-fasen efter 1917 svarer til Napoleons tidlige konsulat efter Brumaire). Stalin var den bonapartistiske konsolidator (opbygger af det sovjetiske imperium, udrensninger, sejren i Anden Verdenskrig, den kolde krigs højdepunkt; hjertet ophøjedes i ateisme, men ude af stand til fuldt ud at »styrke« sejren på lang sigt — overudstrækningen begynder).

Khrusjtjov var lederen under den post-zenitale „optøning“ (1953–1964): fordømmer Stalin (den hemmelige tale 1956), afslører noget korruption, forsøger begrænsede reformer, men formår ikke at løse de systemiske modsætninger. Dette svarer til en „thermidorisk“ eller tidligt-forfaldende fase—terroren lempes, mens den ateistiske kernestruktur består, men prestige går tabt (f.eks. afspejler ydmygelsen under Cubakrisen i 1962 mindre napoleonske tilbageslag før de store).

Gorbatjov var den fortvivlede reformator (1985–1991) med perestrojka (omstrukturering) og glasnost (åbenhed) som sidste, desperate forsøg på at “redde” systemet, men de fremskynder sammenbruddet—tabet af Østblokken (Berlinmuren 1989), indre opstande. Dette er det tydeligste kendetegn på den “progressive afslutning”: ligesom Napoleons sene forsøg på tilpasning før invasionen i 1814, eller Ptolemæus’/Uzzijas langvarige tilbagegang efter tempelhovmodet. Gorbatjovs konkordat/møde i 1989 med pave Johannes Paul II (kongen i nord) symboliserer det åndelige nederlag—den sydlige konges ateisme viger for den pavelige genopblomstring.

Jeltsin var den endelige opløsningsskikkelse (fra 1991 og frem), som førte til modstanden mod augustkuppet i 1991, blev Ruslands præsident, forestod Sovjetunionens opløsning (december 1991), chokterapiens privatisering og den kapitalistiske genoprettelse. Han legemliggør den kaotiske afslutning og den delvise „genoprettelse“ af førrevolutionære elementer (oligarkisk kapitalisme, ligesom bourbonernes tilbagevenden efter Napoleon). Den sydlige konges palads fejers bort, hvorved Daniel 11:40’s hvirvelvindslignende erobring ved nordens konge opfyldes (Pavedømmet via alliancen med USA).

Typologien understreger en dvælende, trinvis dom snarere end et øjeblikkeligt fald, ligesom Ptolemæus IV’s sejr ved Raphia førte til hovmod, indtrængen i templet, guddommeligt slag og langsomt forfald; Uzias isolation med spedalskhed indtil døden; Napoleons gradvise nederlag (Rusland, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo). Den sovjetiske linje identificerer styrkens højdepunkt under Stalin, den gradvise udhuling under Khrusjtjovs tøbrud, som blotlægger revnerne i systemet. Derefter bliver stagnationen i Bresjnev-æraen og siden Gorbatjovs reformer til fremskyndende faktorer; Jeltsins æra fuldender forløbet (USSR opløses, ateismens regeringsform ophører). Det „hjerte, der ophøjes“, manifesterer sig gennem hele linjen (ateistisk trods), men ingen „gør det meste af sejren“.

De sydlige kongers ende er fremadskridende; Satans undergang begyndte ved korset, og til sidst sendes han i forvisning i 1.000 år, og derefter dør han.

Og jeg så en engel stige ned fra himmelen med nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slangen, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og kastet ham i avgrunnen og lukket til og satte et segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkene, før de tusen år var til ende; og deretter må han løses for en kort stund.

Og jeg så troner, og de satte sig på dem, og dom blev givet dem; og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og som ikke havde tilbedt dyret, ej heller dets billede, og som ikke havde modtaget dets mærke på deres pander eller i deres hænder; og de blev levende og herskede med Kristus i tusind år. Men de øvrige

døde blev ikke levende igen, før de tusind år var til ende.

Dette er den første opstandelse. Salig og hellig er den, som har del i den første opstandelse; over disse har den anden død ingen magt, men de skal være Guds og Kristi præster og skal herske med ham i tusind år.

Og når de tusind år er til ende, skal Satan løslades fra sit fængsel, og han skal gå ud for at forføre folkene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til krig; deres antal er som havets sand. Og de drog op over jordens bredde og omringede de helliges lejr og den elskede stad; og ild kom ned fra Gud fra himmelen og fortærede dem. Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i søen med ild og svovl, hvor dyret og den falske profet er, og de skal pines dag og nat i al evighed. Åbenbaringen 20:1–10.

Vi vil fortsætte vore betragtninger over sydens konge i Daniel elleve, vers elleve til femten, i den næste artikel.

Tidsskriftet *The Time of the End* blev udgivet i 1996, og det repræsenterer profetien fra Daniels Bog, som blev åbnet i 1989. For nylig blev tidsskriftet læst af ChatGPT, som blev bedt om at vurdere Ukraines rolle i historien om vers fyrre, sådan som den fremstilles i tidsskriftet. Det følgende er gennemgangen af tidsskriftet, som har været offentligt tilgængeligt i tredive år. Det første afsnit fra Ellen Whites skrifter i tidsskriftet er *Testimonies*, bind 9, 11.

Oversigt: Ukraine i den profetiske ramme

Inden for tidsskriftets profetiske fremstilling af Daniel 11:40–45 omtales Ukraine i forbindelse med Sovjetunionens sammenbrud og kampen mellem pavedømmet (kongen i nord) og ateistisk kommunisme (kongen i syd). Ukraine fremstilles som en central religiøs og geopolitisk slagmark under stedfortræderkrigenes afsluttende faser, især i relation til den ukrainske katolske kirke og dens legalisering efter årtiers undertrykkelse under sovjetisk styre.

Magasinet fremstiller Ukraine som en del af den bredere profetiske opfyldelse af Daniel 11:40 og beskriver, hvordan sydens konge fejes bort gennem en alliance mellem Vatikanet og De Forenede Stater. Ukraine fremholdes som et bevis på svækkelsen af sovjetisk ateisme og den katolske indflydelses genopblussen i Østeuropa.

Ukraine i krigen mellem kongen i nord og kongen i syd

Tidsskriftet lærer, at sydens konge er ateismen, først legemliggjort ved Frankrig (1798) og senere ved Sovjetrusland. Nordens konge er pavedømmet, og Daniel 11:40 beskriver en åndelig krig, som begynder i 1798 og kulminerer med Sovjetunionens sammenbrud i 1989. Ukraine fremtræder i denne sammenhæng som en del af sovjetblokken, der fejes bort til opfyldelse af Daniel 11:40. Publikationen fremstiller Sovjetunionens sammenbrud som det første skridt i helingen af pavedømmets dødelige sår (Åbenbaringen 13).

Undertrykkelse af den ukrainske katolske kirke (citerede kilder)

Tidsskriftet indeholder verdslig dokumentation for katolsk forfølgelse under sovjetisk herredømme.

Fra Time Magazine, 4. december 1989:

„Efter Anden Verdenskrig bredte en voldsom, men i almindelighed mindre blodig forfølgelse sig til Ukraine og den nye sovjetiske blok og ramte millioner af romersk-katolikker og protestanter såvel som ortodokse.“

Ukraine identificeres som et hovedområde, hvor katolicismen blev undertrykt under kommunismen.

Legaliseringen af den ukrainske katolske kirke

Et væsentligt fokus i drøftelsen om Ukraine er legaliseringen af den ukrainske katolske kirke, som længe har været forbudt.

Fra Life Magazine, december 1989:

»Tre nye katolske biskopper er for nylig blevet udnævnt i Tjekkoslaviet. Og i denne måned mødes Gorbatjov med pave Johannes Paul II under et besøg i Italien — det første ansigt-til-ansigt-møde mellem lederne af Kreml og Vatikanet. Samtalerne kan føre til legalisering af den længe forbudte ukrainske katolske kirke i U.S.S.R.«

Fra U.S. News & World Report, 11. december 1989:

Genoplivningen af religionsfriheden forventes at omfatte ophævelsen af et officielt forbud mod den ukrainske katolske kirke med fem millioner medlemmer, som har overlevet i undergrunden siden 1946, da Stalin beordrede den indlemmet i den russisk-ortodokse kirke. At opnå legalisering for den ukrainske kirke har været et af pavens vigtigste mål.

Tidsskriftet fremstiller dette som et bevis på den ateistiske kontrols svækkelse og på genoprettelsen af den katolske magt. Det identificeres som et direkte resultat af Vatikanets diplomatiske pres, og en milepæl i opfyldelsen af Daniel 11:40 fremstilles som Ukraine, som et synligt eksempel på, at pavedømmet genvinder indflydelse i tidligere kommunistisk territorium.

Ukraine som bevis på pavedømmets fremmarch

Kommunismens sammenbrud ikke blot som en politisk forandring, men som et åndeligt nederlag for ateismen, et geopolitisk fremskridt for pavedømmet og begyndelsen på pavedømmets tilbagevenden til verdensherredømmet. Ukraine bliver et case study i afviklingen af den sovjetiske religiøse undertrykkelse og en strategisk sejr for Rom i Østeuropa. Det repræsenterer det synlige skifte fra håndhævet ateisme til genoprettet katolsk autoritet, og legaliseringen af den ukrainske katolske kirke behandles som en profetisk bekræftelse på, at kongen i nord fejdede kongen i syd bort „som en hvirvelvind“.

Ukraine og den bredere profetiske rækkefølge

1. 1798 – Pavemagten modtager et dødeligt sår.
2. 1917 – Ateismen flytter til Rusland (Den bolsjevikiske revolution).
3. 1989 – Sovjetunionen bryder sammen.
4. Ukraine – den katolske kirke legaliseret.
5. Pavedømmet genvinder geopolitisk indflydelse.
6. Amerikas Forenede Stater kommer til sidst under pavelig indflydelse (Daniel 11,41).
7. Hele verden følger (Daniel 11:42–43).

Ukraine passer ind i fase 3–4 som led i overgangen mellem sovjetisk ateisme og genoprettet pavelig indflydelse.

Kilder anvendt i drøftelsen om Ukraine

- Jeff Pippenger (primær teologisk ramme)

Profetiens Ånd

- Den store strid
- Udvalgte budskaber
- Vidnesbyrd for menigheden

Sekulær presse

- Time Magazine
- Life Magazine
- U.S. News & World Report

Ukraine nævnes i forbindelse med:

- Katolsk forfølgelse efter Anden Verdenskrig
- Den ukrainske katolske kirkes overlevelse i undergrunden
- Gorbatjov–Vatikanet-diplomati
- Lovlig genoprettelse af det katolske hierarki

Sammenfatning af Ukraines rolle i nyhedsbrevet

Ukraine var et fæstningsværk for undertrykt katolicisme under sovjetisk ateisme. Legaliseringen af den ukrainske katolske kirke varslede en svækkelse af sydens konge. Vatikanets indflydelse i Ukraine påviste pavedømmets genopblomstring, og Ukraines religiøse forskydning tjente som håndgribeligt bevis på, at Daniel 11,40 var ved at blive opfyldt. Begivenhederne omkring Ukraine udgjorde en del af det første skridt i helingen af pavedømmets dødelige sår. Ukraine fremstilles derfor ikke som en isoleret politisk begivenhed, men som en profetisk markør inden for de afsluttende bevægelser i Daniel 11.